

PROTOKÓŁ

posiedzenia Komisji Habilitacyjnej w dniu 21 lutego 2020 roku powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów dnia 5 grudnia 2019 roku w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. Zbigniewa Bukowskiego, wszczętego dnia 30 kwietnia 2019 roku w dziedzinie **nauk chemicznych**, w dyscyplinie **chemia**

Komisja Habilitacyjna w składzie:

1. Przewodniczący Komisji – prof. Adam Proń – Politechnika Warszawska
2. Sekretarz Komisji – dr hab. Anna Gągor – Instytut Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN, Wrocław
3. Recenzent – prof. Wiesław Łasocha – Uniwersytet Jagielloński w Krakowie,
4. Recenzent – prof. Anna Kozioł – Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie,
5. Recenzent – prof. Wojciech Sadowski – Politechnika Gdańska,
6. Członek Komisji – dr hab. Maciej Bujak – Uniwersytet Opolski,
7. Członek Komisji – prof. Leszek Kępiński – Instytut Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN, Wrocław

zebrała się w pełnym, siedmioosobowym składzie 21 lutego 2020 roku o godzinie 14, w sali Rady Naukowej Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN we Wrocławiu. Do protokołu dołączona jest lista obecności.

Przewodniczący Komisji otworzył posiedzenie, przedstawił sylwetkę naukową Habilitanta oraz podał dane dotyczące wniosku habilitacyjnego. Zarysował w szczególności tematykę osiągnięcia naukowego oraz aktywność naukową Habilitanta po uzyskaniu stopnia doktora. Prof. Adam Proń poprosił następnie recenzentów oraz pozostałych członków komisji o przedstawienie opinii dotyczących osiągnięć Habilitanta.

Pierwszy głos zabrał prof. Wiesław Łasocha. Na początku swojej wypowiedzi krótko scharakteryzował zbiór 18 prac zgłoszonych jako osiągnięcie pt. „Otrzymywanie monokryształów związków międzymetalicznych metodą krystalizacji z metalicznych topników i badanie ich właściwości” i w konkluzjach zdecydowanie pozytywnie je ocenił. Recenzent zauważył, że w większości prac Autor jest odpowiedzialny za koncepcję pracy, we wszystkich

odpowiada za wyhodowanie monokryształów, ich analizę chemiczną, interpretuje wyniki pomiarów przewodnictwa elektrycznego i pomiarów magnetycznych. Wnioski z tej analizy są zaprezentowane ciekawie i kompetentnie. Według Recenzenta dr Zbigniew Bukowski ma dobrze opanowany trudny i wymagający warsztat badawczy. Jest cenionym autorytetem w zakresie otrzymywania kryształów z użyciem metod wysokotemperaturowych i metalicznych topników. Ma też spore doświadczenie w zakresie interpretacji badań magnetycznych, przewodnictwa elektrycznego i anizotropii tych zjawisk.

W ocenie dorobku naukowego profesor Łasocha podkreślił aktywność publikacyjną Habilitanta. Obok „osiągnięcia habilitacyjnego” dr Bukowski jest współautorem licznych prac dotyczących międzymetalicznych i tlenkowych materiałów nadprzewodzących, a dorobek naukowy Autora na etapie ubiegania się o stopień doktora habilitowanego należy uznać za imponujący. Baza Scopus wskazuje współautorstwo w 158 pracach, indeks Hirscha = 29 oraz podaje 2878 cytowań. Recenzent wyraził zdziwienie, że przy tak znakomitym dorobku publikacyjnym Kandydat tak długo przygotowywał wniosek habilitacyjny. Dodatkowo, Recenzent odnotował liczne, długotrwałe staże zagraniczne Habilitanta w renomowanych ośrodkach naukowych takich jak Kamerlingh Onnes Laboratory w Holandii, czy ETH Zurich w Szwajcarii. Dorobek dydaktyczny i organizacyjny Recenzent ocenił na więcej niż wystarczający. Habilitant był promotorem i opiekunem w dwóch pracach magisterskich, ma w swoim dorobku wykłady w kraju i za granicą. Doktor Bukowski był wykonawcą w trzech, a głównym wykonawcą dwóch krajowych projektów badawczych oraz kierownikiem dwóch grantów NCN uzyskanych w latach 2011-15 i 2018-20. W podsumowaniu prof. Łasocha stwierdził, że Pan dr Zbigniew Bukowski spełnia wymagania stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego i wniósł o przeprowadzenie dalszych etapów postępowania.

Profesor Anna Kozioł pozytywnie oceniła aktywność naukową oraz dorobek naukowy Habilitanta, na który składają się głównie synteza i badania fizykochemiczne nowych stechiometrycznych lub niestechiometrycznych, uporządkowanych stopów metali oraz kryształów tlenków, azotowców (P, As, Sb), czy też germanków metali. Większość faz była otrzymywana w postaci monokrystalicznej, co umożliwiło analizę anizotropii właściwości fizycznych. W wielu przypadkach synteza musiała być poprzedzona wyznaczeniem diagramów równowag fazowych układów, aby umożliwić opracowanie skutecznej metody krystalizacji. Dla nowych faz badano przede wszystkim skład chemiczny, określano struktury krystaliczne,

właściwości magnetyczne, elektryczne i (czasem) spektroskopowe. Badania prowadzono w zespołach wieloautorskich. W świetle tych prac doktor Zbigniew Bukowski jawi się jako wybitny specjalista w dziedzinie syntezy monokryształów (procesy monokrystalizacji są podstawą około 70 publikacji) i bierze udział w całościowej interpretacji zależności pomiędzy strukturą a właściwościami ciała stałego. W szczególności, według załączonych oświadczeń, analizuje wyniki pomiarów magnetycznych i elektrycznych. Recenzentka podkreśliła, że wyniki badań, o istotnym znaczeniu dla wiedzy o nowych materiałach, zostały opublikowane w renomowanych czasopismach, m. in. w: Phys. Rev. Letters, Phys. Rev. B, J. Phys.: Condens. Matter, J. Alloys Compd., Solid State Commun., J. Appl. Phys., J. Magnet. Magnet. Mat., J. Solid State Chem. Sumaryczny IF Jego prac wg roku wydania powyższych publikacji wynosi 355,727.

W ocenie osiągnięć naukowych zgłoszonych jako podstawa do przewodu habilitacyjnego Recenzentka zamieściła dwie uwagi. Według prof. Anny Kozioł zawarta w tytule osiągnięcia nazwa „związki międzymetaliczne” z chemicznego punktu widzenia nie jest zbyt szczęśliwa; nie został także sprecyzowany cel osiągnięcia. Recenzentka odnotowała, że na dorobek habilitacyjny składa się 18 współautorskich prac opublikowanych w latach 2002-2013, a Habilitant deklaruje swój udział w tych publikacjach na 20 do 80%. Artykuły ukazały się w czasopismach o IF w przedziale 0.4–3.8, w tym pięć w Phys. Rev. B [H11-H16], a sumaryczny IF=42.426. Dr Bukowski był pierwszym autorem w siedmiu publikacjach, a w pięciu autorem korespondującym z redakcjami czasopism. W swoich uwagach krytycznych profesor Kozioł skupiła się głównie na niedociągnięciach samego autoreferatu. Według Recenzentki celu przedstawionych jako osiągnięcie habilitacyjne badań domyślić się można dopiero po analizie rozdziału „Wprowadzenie”. Pomimo tego, że Autor opisał szczegółowo najważniejsze wyniki badań, nie wypunktował wyraźnie swych osiągnięć i nie podsumował „głównych” publikacji. Niemniej jednak, po liczbie i jakości publikacji można sądzić, że dr Zbigniew Bukowski jest niewątpliwie dobrym specjalistą w zakresie metod krystalizacji, a publikacje które ukazały się w ostatnich latach wykonane były we współpracy z imponującą liczbą badaczy z renomowanych ośrodków naukowych z całego świata. Opracowanie niestandardowych metod syntezy monokryształów i zastosowanie ich do otrzymywania nowych materiałów o potencjalnie ważnych zastosowaniach, umożliwiło Habilitantowi współpracę z wiodącymi zespołami badawczymi, zarówno krajowymi jak i zagranicznymi.

Otrzymane przez doktora Bukowskiego fazy monokrystaliczne pozwalają na pogłębione badania anizotropii właściwości fizycznych fazy stałej i Jego wkład w badania jest istotny.

W podsumowaniu profesor Koziół stwierdziła, że zbiór prac i dokumentów przedstawiony do oceny w wystarczającym zakresie spełnia wymagania stawiane przez Ustawę z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (art. 13), z późniejszymi zmianami (Dz.U. 2017 r., poz. 1789) i zwróciła się z prośbą o dopuszczenie dr. Zbigniewa Bukowskiego do dalszych etapów postępowania w procedurze o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Profesor Wojciech Sadowski stwierdził, że głównym wyróżnikiem przedstawionych prac i jednocześnie głównym kierunkiem pracy naukowej dr. Zbigniewa Bukowskiego jest wytwarzanie monokryształów. Jednocześnie Recenzent podkreślił niezmiernie ważne znaczenie monokryształów w badaniach podstawowych. Dr Zbigniew Bukowski zajmował się opracowaniem technik syntezy i badaniem właściwości wielu układów niezmiernie interesujących, przede wszystkim w celu wyjaśnienia różnych aspektów zjawiska nadprzewodnictwa, a także takich, które mogą prowadzić do wystąpienia nadprzewodnictwa. Ważną grupę materiałów badaną przez dr. Bukowskiego stanowiły potrójne antymonki uranu UTSb_2 . Do najważniejszych wyników uzyskanych przez Habilitanta w tej części badań Recenzent zaliczył: uzyskanie po raz pierwszy i zbadane monokryształów $\text{UNi}_{0.5}\text{Sb}_2$, $\text{UCo}_{0.5}\text{Sb}_2$, $\text{UCu}_{0.9}\text{Sb}_2$, UAuSb_2 , $\text{USn}_{0.5}\text{Sb}_{1.5}$; wykazanie braku stechiometrii z silnym niedomiarem obsadzenia Ni w $\text{UNi}_{0.5}\text{Sb}_2$ i Co w $\text{UCo}_{0.5}\text{Sb}_2$; ujawnienie nowej niskotemperaturowej przemiany magnetycznej w $\text{UNi}_{0.5}\text{Sb}_2$ i dodatkowego antyferromagnetycznego przejścia w UAuSb_2 ; ujawnienie złożonych właściwości magnetycznych monokryształów o składzie niestechiometrycznym $\text{UNi}_{0.5}\text{Sb}_2$. Według profesora Sadowskiego ważną grupę badanych przez Habilitanta materiałów stanowiły nadprzewodniki trójskładnikowych związków żelaza typu AFe_2As ($\text{A}=\text{Ca}, \text{Ba}, \text{Rb}, \text{Eu}$). Głównym celem prac dr. Bukowskiego w tym aspekcie było zbadanie wzajemnych relacji między uporządkowaniem magnetycznym żelaza (SDW), nadprzewodnictwem i magnetyzmem zlokalizowanych elektronów 4f europu w monokryształach EuFe_2As_2 , podstawionych kobaltem. Doktor Bukowski po raz pierwszy otrzymał i zbadał monokryształy Mo_3Sb_7 , YbRhIn_5 , YbIrIn_5 , $\beta\text{-IrSn}_4$. Praca z jego udziałem doprowadziła do wykrycia nadprzewodnictwa w związkach Mo_3Sb_7 i $\beta\text{-IrSn}_4$.

Recenzent zwrócił uwagę, że 18 publikacji przedstawionych jako osiągnięcie habilitacyjne ukazało się w latach 2002-2013 w czasopismach o dużym prestiżu. W ocenie profesora Sadowskiego wystąpienie z wnioskiem habilitacyjnym jest spóźnione i mogło nastąpić dużo wcześniej. Recenzent podkreślił aktualny, bardzo duży dorobek publikacyjny Habilitanta, na który składają się prace wydane w znaczących czasopismach o wysokim „współczynniku wpływu” takich jak Nature Communications (IF=11.400, 1 publ.), Physical Review Letters (7.370, 6 publ.), Scientific Reports (4.609, 2 publ.), New Journal of Physics (4.177, 1 publ.), Applied Physics Letters, (3.906, 1 publ.), Acta Materialia (3.729, 1 publ.), Physical Review B (3.691, 47 publ.). Całkowita liczba cytowań, sumaryczny IF, indeks Hirscha, oraz częste uczestnictwo w konferencjach krajowych i zagranicznych jednoznacznie wskazują na znaczącą aktywność naukową Habilitanta oraz na duże znaczenie naukowe Jego prac.

Profesor Sadowski wspominał o kierowanych przez dr. Bukowskiego grantach oraz o długoterminowych wyjazdach zagranicznych. Podkreślił uczestnictwo Habilitanta w Zespole Ekspertów dokonującym oceny projektów zgłoszonych do panelu ST3 Narodowego Centrum Nauki w konkursach OPUS, PRELUDIUM, SONATA (Konkursy 19 i 21). Osiągnięcia dydaktyczne Kandydata, takie jak: wykład i laboratorium dla Studium Doktoranckiego INTiBS pt. "Technologie wzrostu monokryształów" (2015, 2017), opieka promotorska pracy magisterskiej Adrianny Niemiec (z Uniwersytetu Wrocławskiego), prowadzenie ćwiczeń laboratoryjnych z fizyki - kurs podstawowy i zaawansowany ETH Zurich (2008 r.) oraz opieka naukowa nad trzema studentami odbywającymi staż w INTiBS PAN; Recenzent uznał za „nieco skromne” ale wynikające z charakteru zatrudnienia Habilitanta.

W podsumowaniu profesor Sadowski stwierdził, że przedstawiony do oceny dorobek naukowy dr. Zbigniewa Bukowskiego jest znaczący. Jego osiągnięcia w zakresie metod wytwarzania złożonych kryształów związków międzymetalicznych oraz badania właściwości fizycznych stanowią niezmiernie ważny przyczynek w badaniach zjawiska nadprzewodnictwa. Habilitant intensywnie i owocnie współpracuje z wieloma grupami badawczymi w kraju i zagranicą. Dokonując oceny badań dotyczących nadprzewodnictwa, zarówno w perspektywie krajowej jak i międzynarodowej, Recenzent jednoznacznie potwierdził znaczne kompetencje Habilitanta, stwierdzając, że Jego prace znalazły oddźwięk w najważniejszych ośrodkach naukowych zajmujących się nadprzewodnictwem, m.in. w Szwajcarii oraz w Stanach Zjednoczonych. W ocenie profesora Sadowskiego osiągnięcia naukowe dr. Bukowskiego

przedstawione w przesłanych Komisji materiałach spełniają w pełni kryteria ustawy z 14.03.2003 (Dz.U. z 2018) oraz innych rozporządzeń, w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się stopnia doktora habilitowanego i wniosł o przeprowadzenie dalszych etapów postępowania.

Według profesora Leszka Kępińskiego najważniejsze osiągnięcie naukowe rozprawy habilitacyjnej to opracowanie i przeprowadzenie syntez wysokiej jakości monokryształów związków międzymetalicznych trzech grup związków: antymonków uranu $UTSb_2$ ($T = Ni, Co, Ag, Cu, Au, Sn$) i $U_3Rh_3Sb_4$, trójskładnikowych nadprzewodników zawierających żelazo o ogólnym wzorze AFe_2As_2 ($A=Ca, Ba, Rb, Eu$) oraz innych związków międzymetalicznych (dwu- i trójskładnikowych). Otrzymanie wspomnianych związków w postaci monokryształów o odpowiednim rozmiarze i jakości było sprawą kluczową dla wykonania wiarygodnych pomiarów ich właściwości fizycznych (zwłaszcza anizotropii) pozwalających na pogłębione badania zjawisk fizycznych. Habilitant jest uznanym autorytetem w zakresie syntezy kryształów związków międzymetalicznych oraz badania ich właściwości, o czym świadczy bardzo szeroka współpraca naukowa z uznanymi zespołami badawczymi na całym świecie, uczestnictwo w wielu projektach badawczych, a także działalność recenzencka (dla czasopism naukowych oraz NCN). Dr Zbigniew Bukowski był kierownikiem projektu badawczego NCN (2011-2015) i jest aktualnie kierownikiem kolejnego projektu NCN. Posiada bardzo obszerny dorobek naukowy, niemniej jednak pewien niedosyt budzi brak w osiągnięciu naukowym przeglądowej pracy poświęconej przede wszystkim aspektom naukowym i technicznym otrzymywania i charakterystyki strukturalnej kryształów związków międzymetalicznych (a przynajmniej ich pewnych klas będących przedmiotem zainteresowania Habilitanta). Byłoby to bardzo cenne podsumowanie wiedzy i doświadczenia praktycznego dr. Bukowskiego w tej dziedzinie. Podsumowując swoją wypowiedź, profesor Kępiński oświadczył, że po zapoznaniu się z dokumentacją zawartą we wniosku habilitacyjnym dr. Zbigniewa Bukowskiego oraz z opiniami przedstawionymi przez Recenzentów, Habilitant jest dojrzałym i samodzielnym pracownikiem naukowym i wypełnia wszystkie wymagania stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego.

Według dr. hab. Macieja Bujaka tytuł osiągnięcia bardzo dobrze ilustruje zagadnienia badawcze przedstawionego do oceny osiągnięcia naukowego. Uwagę zwraca szeroki zakres prac związanych z otrzymywaniem, hodowlą i izolacją monokryształów, charakterystyką

uwzględniając między innymi badania struktur krystalicznych, właściwości nadprzewodzących i magnetycznych oraz ich znaczenie aplikacyjne. Do najważniejszych osiągnięć, opisanych w przedłożonych pracach, można niewątpliwie zaliczyć krystalizację i charakterystykę, otrzymanych po raz pierwszy, monokryształów dużej grupy związków międzymetalicznych oraz wykrycie właściwości nadprzewodzących niektórych związków tej grupy. Publikacje ukazały się w czasopismach indeksowanych w bazie Journal Citation Reports w latach 2002-2013. Średni wskaźnik IF przypadający na jedną pracę wynosi około 2.4, natomiast średni udział Habilitanta to nieco ponad 45%. W piętnastu publikacjach doktor Bukowski jest pierwszym lub drugim autorem, a w przypadku wybranych prac pełni funkcję autora korespondującego. Parametry te, łącznie ze stosownymi oświadczeniami, potwierdzają istotny wkład Habilitanta w powstanie publikacji, tak na etapie otrzymywania i badań fizykochemicznych monokryształów, jak również podczas planowania, ustalania koncepcji prac oraz procesu związanego z opracowaniem i opublikowaniem uzyskanych wyników badań.

Dr Maciej Bujak podkreślił, że siedem prac Habilitanta ukazało się w najbardziej prestiżowych czasopismach, takich jak Nature Communications lub Physical Review Letters. Wartość dorobku naukowo-badawczego dodatkowo podnoszą artykuły, które zostały opublikowane w wydawnictwach pokonferencyjnych, wygłoszone referaty na konferencjach krajowych i międzynarodowych, udział w charakterze kierownika, głównego wykonawcy lub wykonawcy w projektach badawczych oraz przyznana nagroda i wyróżnienia. W zakresie dorobku dydaktycznego, popularyzatorskiego i współpracy międzynarodowej Habilitanta wymienić przede wszystkim należy liczne wygłoszone komunikaty i prezentacje plakatowe podczas konferencji naukowych oraz udział w Komitecie organizacyjnym konferencji. Dodatkowo, doktor Bukowski był zaangażowany w prowadzenie zajęć dydaktycznych obejmujących wykład i zajęcia laboratoryjne oraz sprawował opiekę naukową nad studentami, łącznie z pełnieniem obowiązków promotora pracy magisterskiej. Na uznanie zasługują również liczne staże zagraniczne, udział w zespołach eksperckich oraz wykonane recenzje publikacji w czasopismach międzynarodowych. Podsumowując swoją wypowiedź, dr hab. Maciej Bujak stwierdził, iż przedłożony przez doktora Zbigniewa Bukowskiego wniosek habilitacyjny, obejmujący osiągnięcia naukowo-badawcze, w tym jednotematyczny cykl publikacji wskazany jako osiągnięcie naukowe, jak również dorobek dydaktyczny i popularyzatorski oraz w zakresie współpracy międzynarodowej spełnia wymagania stawiane

kandydatom do otrzymania stopnia naukowego doktora habilitowanego, określone stosownymi przepisami.

Sekretarz Komisji, dr hab. Anna Gągor także podkreśliła bogaty dorobek publikacyjny dr. Zbigniewa Bukowskiego oraz jego liczne, długoterminowe staże zagraniczne w bardzo dobrych ośrodkach naukowych. Niewątpliwie świadczą one o dużych kompetencjach w hodowli i fizykochemicznej charakterystyce otrzymanych związków. Według dr hab. Gągor wytworzenie monokryształów o jakości i wielkości wymaganych do badań anizotropii właściwości fizycznych, zjawiska nadprzewodnictwa i magnetyzmu to zdecydowanie więcej niż zwykła synteza, to sztuka, w której dr Bukowski jest od wielu lat ekspertem. Ponadto podkreśliła, że w ostatnich 9 latach przez 7 lat dr Bukowski był kierownikiem grantów badawczych NCN, co świadczy o jego zdolnościach w budowaniu zespołu badawczego, umiejętnościach pozyskiwania środków na prowadzone badania oraz realizacji celów badawczych. Odnosząc się do samego osiągnięcia, dr hab. Anna Gągor odnotowała zdecydowanie dominującą rolę Habilitanta w siedmiu pracach, oraz fakt, że w pozostałych pracach otrzymane przez Niego kryształy były kluczowe dla prowadzonych badań i otrzymania unikalnych rezultatów. W podsumowaniu, na podstawie recenzji oraz przedłożonej dokumentacji dorobku naukowego, stwierdziła, że bez wątpienia, osiągnięcie naukowe, całkowity dorobek oraz aktywność naukowa Kandydata spełniają wymogi ustawowe i tym samym uzasadniają przyznanie dr. Zbigniewowi Bukowskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Dyskusję podsumował Przewodniczący Komisji prof. Adam Proń, który zgodził się z przedmówcami, iż dorobek naukowy oraz organizacyjny w pełni, a nawet z nadmiarem spełniają wymagania Ustawy. Mniejszy dorobek dydaktyczny wynika, jak już wspomniano, z charakteru zatrudnienia Kandydata w instytucjach, w których pracował oraz Jego ewidentnego „nomadyzmu”. Powołując się na swoje doświadczenie wyniesione z pracy w Centralnej Komisji, prof. Proń stwierdził, że gdyby dr Bukowski miał stopień doktora habilitowanego, to na podstawie przedstawionego dorobku bez trudu pomyślnie przeszedłby postępowanie o tytuł profesora.

Pewną słabością autoreferatu Habilitanta jest praktycznie czysto fenomenologiczny opis omawianych zjawisk. Charakterystycznym przykładem tego podejścia jest opis trójskładnikowego związku UNiSb. Stechiometria jego monokrystalicznej formy UNi_{0.5}Sb

drastycznie różni się od stechiometrii formy polikrystalicznej (UNiSb). Autor nie próbuje wyjaśnić przyczyn tej różnicy. Nie próbuje wyjaśnić dlaczego w serii związków UMSb (gdzie M=metal) niedomiar M silnie zależy od rodzaju metalu przejściowego. Opis wielu zależności fizycznych, w tym przejść fazowych, histerez etc. jest również czysto fenomenologiczny. Najwidoczniej Habilitant, będąc chemikiem z wykształcenia, ma duszę fizyka („głos Jakuba, ale ręka Ezawa”).

Wobec braku dalszych głosów w dyskusji prof. Adam Proń poddał pod głosowanie uchwałę Komisji Habilitacyjnej (w załączeniu). W wyniku głosowania wszyscy członkowie Komisji (7 osób) wyrazili poparcie dla uchwały, przy braku głosów przeciwnych i wstrzymujących się.

Podpisy członków Komisji:

1. prof. Adam Proń

Adam Proń

2. dr hab. Anna Gągor

Anna Gągor

3. prof. Wiesław Łasocha

Wiesław Łasocha

4. prof. Anna Kozioł

Anna Kozioł

5. prof. Wojciech Sadowski

Wojciech Sadowski

6. dr hab. Maciej Bujak

Maciej Bujak

7. prof. Leszek Kępiński

Leszek Kępiński

Po głosowaniu prof. Adam Proń stwierdził jego ważność oraz ogłosił, że Komisja Habilitacyjna w składzie powołanym przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów przedstawi Radzie Naukowej Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN we Wrocławiu pozytywną opinię i jednomyślną rekomendację w sprawie nadania dr. inż. Zbigniewowi

Bukowskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki chemiczne, zgodnie z art. 179 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku, kierując się przepisami wprowadzającymi nową ustawę (*Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*; Dz. U. z 2018 r. poz. 1669. Art. 179. ust. 1 tej ustawy precyzuje, że: „*przewody doktorskie, postępowania habilitacyjne i postępowania o nadanie tytułu profesora wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1, są przeprowadzane na zasadach dotychczasowych, z tym że jeżeli nadanie stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora następuje po dniu 30 kwietnia 2019 r., stopień lub tytuł nadaje się w dziedzinach i dyscyplinach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 5 ust. 3 tej ustawy*”).

Na zakończenie obrad przewodniczący Komisji podziękował wszystkim jej członkom za pracę nad wnioskiem awansowym oraz owocne posiedzenie i zamknął formalną część spotkania.

UCHWAŁA

Komisji Habilitacyjnej z dnia 21 lutego 2020 roku w sprawie nadania

dr. Zbigniewowi Bukowskiemu

stopnia naukowego doktora habilitowanego

w dziedzinie **nauk ścisłych i przyrodniczych**, w dyscyplinie **nauki chemiczne**

Na podstawie ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (DZ. U. z dnia 27 września 2017 r. poz. 1789 z póź. zm.), rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 roku w sprawie szczegółowego trybu i warunków prowadzenia czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. z dnia 30 września 2016 r. poz. 1586 z póź. zm.) oraz rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. z dnia 20 września 2011 roku nr 196 poz. 1165 z póź. zm.), komisja habilitacyjna w składzie:

1. Przewodniczący Komisji – prof. Adam Proń – Politechnika Warszawska,
2. Sekretarz Komisji – dr hab. Anna Gągor – Instytut Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN, Wrocław
3. Recenzent – prof. Wiesław Łasocha – Uniwersytet Jagielloński w Krakowie,
4. Recenzent – prof. Anna Kozioł – Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie,
5. Recenzent – prof. Wojciech Sadowski – Politechnika Gdańska,
6. Członek Komisji – dr hab. Maciej Bujak – Uniwersytet Opolski,
7. Członek Komisji – prof. Leszek Kępiński – Instytut Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN, Wrocław

po zapoznaniu się z dokumentacją postępowania habilitacyjnego, a także pozytywnymi recenzjami uwzględniającymi w szczególności:

- osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę nadania stopnia doktora habilitowanego,
- wkład Habilitanta w rozwój dyscypliny nauki chemiczne,
- istotną aktywność naukową po uzyskaniu stopnia doktora

oraz po przeprowadzeniu szczegółowej dyskusji, stwierdza, że dr Zbigniew Bukowski spełnił wszystkie ustawowe oraz zwyczajowe wymagania stawiane kandydatom do stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Komisja rekomenduje Radzie Naukowej Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych im. Włodzimierza Trzebiatowskiego Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu nadanie dr. Zbigniewowi Bukowskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych, w dyscyplinie nauki chemiczne, zgodnie z art. 179 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku, kierując się przepisami wprowadzającymi nową ustawę (Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce; Dz. U. z 2018 r. poz. 1669. Art. 179. ust. 1 tej ustawy precyzuje, że: „przewody doktorskie,

postępowania habilitacyjne i postępowania o nadanie tytułu profesora wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1, są przeprowadzane na zasadach dotychczasowych, z tym że jeżeli nadanie stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora następuje po dniu 30 kwietnia 2019 r., stopień lub tytuł nadaje się w dziedzinach i dyscyplinach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 5 ust. 3 tej ustawy”).

Uchwała została podjęta jednomyślnie w głosowaniu jawnym:

Uprawnionych do głosowania:	7 osób
Obecných (w tym przewodniczący i sekretarz):	7 osób
Oddano wszystkich głosów:	7
Głosów za przyjęciem uchwały:	7
Głosów przeciwnych:	0
Głosów wstrzymujących się:	0

Podpisy członków Komisji:

1. prof. Adam Proń

..... Adam Proń

2. dr hab. Anna Gągor

..... Anna Gągor

3. prof. Wiesław Łasocha

..... Wiesław Łasocha

4. prof. Anna Kozioł

..... Anna Kozioł

5. prof. Wojciech Sadowski

..... Wojciech Sadowski

6. dr hab. Maciej Bujak

..... Maciej Bujak

7. prof. Leszek Kępiński

..... Leszek Kępiński